

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Centrul Hara

Conferința din 01.03.1969

(Videlinata – Elveția)

B

Întrebare: Maestre, n-am avut norocul să ne aflăm la Sèvres în perioada Crăciunului și se pare că ați vorbit atunci de centrul Hara... Ați vrea să ne spuneți câteva cuvinte despre el ?

De ani de zile vă învăț prezentându-vă numai ce e sus, adică ce e luminos, ceresc, moral, dar aceasta e o pregătire pentru a putea coborî apoi în profunzimile ființei omenești, căci pentru a te cunoaște cu adevărat, trebuie să cunoști cele două regiuni: ce este sus și ce este jos. Sus e creierul, iar jos e tocmai acel centru pe care japonezii îl numesc Hara. Și ce plasează ei în acest centru ? Mai întâi echilibrul, dar și forța, rezistența, sănătatea, pacea, neosteneala. Ei au metode prin care trezesc acest centru și-l dezvoltă ca să extragă din el energii, pentru că el conține mari bogății și este locuit de entități și spirite.

Așadar, dacă creierul reprezintă cerul, lumina, inteligența, înțelepciunea, celălalt centru reprezintă subconștientul, profunzimile necunoscute ale ființei omenești. Dar aceste regiuni sunt, desigur, foarte primejdioase, de aceea trebuie să explorezi mai întâi terenul de sus și apoi, când ești deja puternic, când ai arme și tot echipamentul, poți coborî în abisuri pentru a descoperi ce conțin. Jos se află izvorul, dar și iadul, monștrii. Da, toate bogățiile și toate comorile sunt acolo, dar și toate primejdiile. Când cobori pentru a explora pământul, găsești aur, pietre prețioase, petrol. Totul e acolo jos și nu sus. Jos descoperi așadar minerale, dar pentru a le explora, trebuie să fii bine pregătit, adică puternic, conștient, pentru ca e posibil ca, coborând, omul să fie victima a tot soiul de tulburări, de frici, de temeri. Și dacă nu știe cum să se apere, cum să se înconjoare de lumină, nu va putea rezista, va fi învins și-și va lăsa acolo nu numai câțiva fulgi, ci și pielea. Da, iată de ce în pedagogia noastră ne ocupăm mai întâi de lumea superioară. Dar va veni o zi când va trebui să studiați și ce e

jos, întunecat, neliniștitor. Oamenii disprețuiesc această zonă fiindcă e de domeniul pântecelor, pe care îl consideră respingător, impur. Dar natura nu e de aceeași părere, iar noi trebuie să ne pronunțăm urmând natura și nu mentalitatea omenească, atât de părtinitoare. Natura consideră lucrurile cu totul altfel; pentru ea amândouă zonele au importanță și pântecele chiar mai mult decât restul. Dovada e că ea se ocupă mai întâi de această parte și de cealaltă nu se prea sinchisește. Că ești inteligent sau idiot, puțin îi pasă. Singurul lucru de care îi pasă e ca o făptură să fie vie, să poată mânca, să se poată mișca; și chiar dacă e vorba de un animal inferior, n-are-a face, ea se îngrijește să-i dea viață. Așadar, pentru ea, pântecul e mai important. De altfel doar pentru câțiva oameni creierul e pe primul loc. Pentru majoritatea, fără doar și poate cele mai importante sunt pântecul și organele de sex. Restul nu contează, atâta vreme cât pot să mănânce, să bea și să aibă plăceri. Așa că ei sunt aproape de natură, căci, credeți-mă, natura nu se străduie să-i facă pe oameni mari filozofi, mari profeți, mari Inițiați, ea se străduie să facă din ei animale care umblă, aleargă, mănâncă, beau și se bat între ele.

Pântecul este regiunea corpului în care se crează și se formează ființele și asta îi dovedește importanța. Dacă ar fi atât de dezgustător, de ce l-ar fi ales natura. Desigur, nu e atât de estetic – cel puțin după estetica oamenilor –, dar din ce motiv vine viața tocmai de acolo? Nu numai că mama își poartă copilul în acel loc, dar și copilul, legat prin cordonul ombilical, își ia din el forțe și se hrănește. Rușii numesc această regiune “jivot”, iar în bulgară “jivot” înseamnă viață. Da, viața vine de acolo și apoi ea se propagă și se distribuie în celelalte organe. Deci și creierul este tributar acestui centru de la care primește viața. E la fel ca la copac. Regiunea cea mai importantă a copacului o constituie rădăcinile, care se află acolo undeva, nevăzute, ascunse, obscure, îngropate. Ei bine, centrul Hara reprezintă tocmai rădăcinile noastre. Și dacă coborâm în rădăcini pentru a afla ce a sădit acolo natura, vom descoperi o lume de o extraordinară bogăție de materiale și energii. E o mină, un izvor, asta e.

Apoi am explicat că într-un pasaj din Evanghелиi se spune: “Din sânul lui vor țâșni izvoare de apă vie”. Asta dovedește că importanța acestui centru e cunoscută de foarte multă vreme, dar nu se vorbea despre ea pentru că era primejdios. Nu se vorbea decât de cer, de virtuți, de puritate, de lumină, în timp ce acest centru reprezintă tenebrele. Mulți alchimiști au studiat această chestiune, dar s-au exprimat în maniere diferite. Ei vorbesc de pildă de “lumina care țâșnește din întuneric”. Întunericul este infinit mai vast decât lumina; el învăluie, înghețe, cotopește totul. În timp ce lumina e ca o scânteie învăluită în

întuneric. Deci tot ce se naște iese din întuneric, adică din lumea invizibilă, căci lumea invizibilă reprezintă rădăcinile finite. Tot ce apare pe pământ ca fenomen, ca manifestare, ca concretizare reprezintă energii, nimic altceva, elemente care ies din întuneric; și ca niște copii în pântecul mamei naturi, aceste energii, aceste elemente sunt legate de ea printr-un cordon ombilical grație căruia extrag forțe din Sufletul cosmic.

Omul nu poate avea un contact conștient cu centrul Hara, întrucât prin gândirea sa conștientă nu poate atinge subconștientul. Nu-l poate atinge decât pe căi ocolite, adică prin modul lui de a trăi. Așa încât, dacă acest centru nu este armonizat corect cu universul, asta înseamnă că prin viața sa dezordonată, haotică, nerațională, omul a stingherit buna lui funcționare; el nu mai poate primi efluvii de la Sufletul universal și deseori se îmbolnăvește și moare. Importanța acestui centru e nemăsurată, mai mare chiar decât a creierului, din moment ce creierul nu poate să producă viața și nici s-o distribuie. De altfel, creierul funcționează sau se blochează după cum primește energii de la acest centru. De aceea în unele limbi slave el se numește “jivot”, viață. Nu v-am spus până acum despre acest centru pentru că era nevoie de ani ca să vă pregătiți să pătrundeți în el, să-l explorați și să-l dezvoltați pentru a cunoaște originea ființei noastre, căci acolo se află originea. Și când repetăm: “Nu căutați în exterior !... Nu căutați la suprafață !... ci săpați, săpați și veți găsi aur și petrol !” era simbolic. Ceea ce voiam să spun era faptul că în acest domeniu, în subconștient trebuie săpat.

Când spuneam adineaori că natura nu se străduie prea mult să dezvolte creierul oamenilor, ci numai pântecul lor... evident nu era întru totul adevărat. Vorbeam de natura pur instinctivă, biologică; fiindcă mai există o natură, natura divină, care este mereu în contradicție cu prima. Odată ce natura i-a dat tot, odată ce i-a îngăduit unei ființe să se dezvolte, ea începe să o limiteze, pentru a o aduce către reflecție, către înțelepciune, sacrificiu, devotement. Priviți animalele; pentru a le asigura supraviețuirea, ea le dă tot, chiar și cruzimea. Dar pe oameni începe să-i strunească, să-i limiteze, pentru a-i obliga să devină înțelepți, inteligenți, înțelegători. Animalelor nu le cere asta; și cu toate acestea e tot natura. Așadar există două naturi: o natură inferioară și o natură superioară. Și ceea ce i se cere discipolului este tocmai să lupte împotriva naturii sale inferioare, să o domine, pentru a elibera natura sa divină. Ceea ce vă spuneam adineaori nu este decât parțial adevărat, pentru că trebuie să ținem seama de faptul că există două naturi: o natură inferioară, care îndeamnă omul să mănânce, să bea și să reproducă și o natură superioară, care îi cere, din contra, să

devină o divinitate, o ființă perfectă. Dar pentru a deveni perfect trebuie să te limitezi, trebuie să te constrângi.

Acum, ca să ne întoarcem la centrul Hara, am menționat că e scris în cărțile sacre ale Indiei că Brahma și-a stabilit sălașul jos, în măruntaie. De ce Dumnezeu, Creatorul, s-a instalat oare într-un asemenea loc ?... Hermes Trismegistus a spus: “Ce e jos e la fel cu ce e sus și ce e sus e la fel cu ce e jos”. Nu e o comparație stupidă, cum au crezut unii, fiindcă în realitate ce e jos nu seamănă cu ce e sus – sau foarte puțin. Ce e jos e la fel cu ce e sus, dar numai ca importanță, adică jos, ca și sus, legile, funcțiile sunt identice. Este “la fel”, dar nu e același lucru. Când o casă se oglindește în apă, ce e sus, în lumea realității, e la fel cu ce e jos, în lumea oglinzirii. Există deci o lume a oglinzirii, a iluziei și o lume a realității. Lumea iluziei, care este jos, e la fel cu lumea realității, care este sus; dar, dat fiind că în fiecare din aceste lumi, există un sus și un jos, atunci ce e jos în lumea iluziei e la fel cu ce e sus în lumea realității. Și deoarece, în realitate, Creatorul se găsește sus, aici, în noi, El se găsește jos, pentru că noi suntem o oglindire. V-am vorbit deja, cu mult timp în urmă, de această inversare și v-am spus că pietrele, cristalele, metalele, care sunt jos, reprezintă lumea divină, de sus. Iar la om pântecul, care e jos, corespunde cu ceea ce e sus în divinitate, fiindcă, în raport cu macrocosmosul, microcosmosul, adică omul, este inversat, răsturnat. Iată de ce Brahma, Creatorul, este situat în pânțe.

Jos se află deci centrul care construiește, care organizează, care hrănește, care curăță, care întărește, care aduce odihna. În fiecare dimineață când ne trezim, ce muncă extraordinară a făcut el pentru a restabili organismul ! În timp ce cu creierul nu reușim cel mai adesea decât să ne vârâm în încurcături.

V-am vorbit de mai multe ori despre diferența dintre intelect și inimă și v-am spus că inima nu e acea pompă hidraulică ce trimite sângele în organism, ci că adevărata inimă spirituală este constituită din centrul Hara și plexul solar. Acolo simțim lucrurile și în același timp le înțelegem. Fiindcă senzația e o înțelegere, dar o formă de înțelegere diferită, care nu are nimic intelectual. Dacă vă dezvoltați doar intelectual, nu veți cunoaște decât latura exterioară a lucrurilor, nu veți pătrunde niciodată în profunzime pentru a simți splendoarea vieții care circulă. Așa că dacă vreți să cunoașteți lumea profundă, neștiută, misterioasă, trebuie să dezvoltați acest centru, care vă va îngădui să vibrați la unison cu sursa vieții care circulă în tot universul. Într-o zi am să vă spun mai mult.

E o problemă atât de profundă, atât de sacră, încât lumea invizibilă nu-mi îngaduie, deocamdată, să vă revelez tot. Aștept să-mi facă un semn. Bineînțeles că eu lucrez de ani de zile în acest domeniu, dar nu spun nimic. Și mai sunt

multe alte lucruri pe care nu vi le pot spune fără să le fi experimentat eu însumi de sute de ori...

Iată, deci, câteva cuvinte pentru a răspunde la întrebarea voastră. Sunt o mulțime de lucruri pasionante de studiat și de descoperit, dar voi nu aveți niciodată timp pentru ele. În vreme ce, pentru ceea ce vă provoacă suferință și vă complică existența, oh, pentru aceea este timp, ba chiar numai asta contează. Dragii mei frați și dragele mele surori, oare când o să vă hotărâți să vă eliberați pentru a cerceta minunile Creației ?